

Arrest

nr. 183 974 van 17 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2017 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot terugdrijving van de met de grenscontrole belaste ambtenaar van 12 maart 2017 en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot nietigverklaring van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2017 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 17 maart 2017 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. DESIMPELAERE, die loco advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 12 maart met vlucht TB602 aan op de luchthaven te Zaventem.

1.2. De met de grenscontrole belaste ambtenaar stelde vast dat verzoeker niet in het bezit was van bank- of kredietkaarten of over een gelegaliseerde tenlasteneming en dat hij slechts beschikte over 385 euro in baar geld en nam op 12 maart 2017 ten aanzien van verzoeker een beslissing tot terugdrijving. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Op 12.03.2017 om 09.15 uur, aan de grensdoorlaatpost BRUNAT, werd door ondergetekende, [H.K.], hoofdinspecteur, de heer / mevrouw :

naam [M.G.] voornaam [R.I.]

[...]

die de volgende nationaliteit heeft Dominicaanse Republiek wonende te /

houder van het document PP nummer [...]

afgegeven te Sede Central op : 17.04.2013

houder van het visum nr. 012461729 van het type C afgegeven door Spaans Consulaat te Santo Domingo

geldig van 01.03.2017 tot 14.04.2017

voor een duur van 30 dagen, met het oog op : /

afkomstig uit Punta Cana met vlucht TB602 op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

om de volgende reden(en) :

G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing: Voor de duur van zijn voorgenomen verblijf en alle onkosten daaraan verbonden beschikt betrokkene over 385 euro cash. Hij is niet in het bezit van bank of kredietkaarten, noch van een gelegaliseerde tenlasteneming. Hierdoor voldoet betrokkene niet aan het geldende richtbedrag voor Spanje, namelijk een minimumbedrag van 598 euro/persoon ongeacht de duur van het verblijf.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 12 maart 2017 de beslissing tot nietigverklaring van het visum met nr. 012461729. Deze beslissing, die verzoeker eveneens op 12 maart 2017 ter kennis werd gebracht, bevat de volgende motivering:

“[...] Meneer [M.G.R.I.]

[...]

uw visum onderzocht. Nummer 012461729, afgegeven: 15.02.2017.

het visum is nietig verklaard

u heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen (artikel 32, 1, a), III en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Voor de duur van zijn voorgenomen verblijf in België en Spanje beschikt betrokkene over 385 euro cash, hierdoor voldoet hij niet aan het geldend richtbedrag voor Spanje (minimumbedrag van 598 euro ongeacht duur van verblijf)”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker betoogt dat hij thans is opgesloten in een gesloten centrum met het oog op zijn terugdrijving en dat indien hij een beroep doet op de gewone schorsingsprocedure het arrest van de Raad niet tijdig kan worden gevelde. Verweerder bevestigt dat de effectieve terugdrijving van verzoeker is gepland op 25 maart 2017.

Het hoogdringend karakter van de vordering is afdoende uiteengezet en kan worden aangenomen.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3, 4° van de Vreemdelingenwet, van artikel 7, § 3, a, (v) van de Verordening 562/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (hierna: de Schengengrenscore), van de artikelen 32, § 1, a en 34, 1 en 2 van de verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Zijn betoog luidt als volgt:

“De aanvraag voor een visum kort verblijf gebeurt in toepassing van het Europese Unierecht en meer bepaald op grond van Verordening 562/2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (de Schengengrenscore) en Verordening 810/2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (de Visumcode).

De voorwaarden om een visum kort verblijf te kunnen krijgen staan opgesomd in artikel 5 van de Schengengrenscore. Artikel 5, §1, c) van de Schengengrenscore bepaalt dat derdelanders onder meer moeten:

“het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;”

Artikel 21 van de Visumcode bepaalt hoe nagegaan wordt of aan de toegangsvoorwaarden voldaan is vóór binnenkomst en of de persoon dus al dan niet een visum kortverblijf kan krijgen:

“Bij de beoordeling van de middelen van bestaan voor het voorgenomen verblijf wordt rekening gehouden met de duur en het doel van het verblijf, alsmede met de gemiddelde prijzen voor onderdak in de betrokken lidstaat of lidstaten, bepaald op basis van een goedkoop verblijf, vermenigvuldigd met het aantal verblijfsdagen, op basis van de door elk van de lidstaten overeenkomstig artikel 34, lid 1, onder c), van de Schengengrenscore vastgestelde richtbedragen. Een bewijs van garantstelling en/of particuliere logiesvertrekking kan eveneens de toereikendheid van de middelen van bestaan aantonen.”

In casu werd geoordeeld dat verzoeker aan alle toegangsvoorwaarden voldeed, waaronder het beschikken over voldoende bestaansmiddelen, en werd hem een Schengenvisum afgeleverd door de Spaanse autoriteiten.

Bij aankomst werd gecontroleerd of hij nog aan de toegangsvoorwaarden voldeed. Vaststellend dat hij 385 € op zak had en zijn kredietkaart niet bijhad, werd geoordeeld dat hij niet over voldoende bestaansmiddelen beschikte, daar dit minder is dan het minimumbedrag van 598 € / per persoon.

Eerste onderdeel

De beslissing tot nietigverklaring van het visum kort verblijf steunt op volgende rechtsgronden: artikel 32, §1, a), iii en artikel 34, §§1/2 van de Visumcode.

Artikel 32 van de Visumcode heeft betrekking op de weigering van een visum en kan dus niet dienstig aangewend worden om een visum nietig te verklaren, daar dit noodzakelijkerwijs veronderstel[t] dat een visum reeds verleend werd.

Het kan hooguit vermeld worden ter herinnering van de weigeringsgronden, maar bevat op zich geen rechtsgrond om een afgegeven visum nietig te verklaren.

Door de beslissing tot nietigverklaring te nemen in toepassing van dit artikel, werd artikel 32, §1, a), iii van de Visumcode geschonden.

Tweede onderdeel

Artikel 34 van de Visumcode daarentegen heeft wel betrekking op de nietigverklaring van een visum. In de eerste twee leden van dit artikel worden duidelijk twee hypothesen onderscheiden: de nietigverklaring en de intrekking:

“1. Een visum wordt nietig verklaard indien blijkt dat op het moment van afgifte niet aan de afgiftevoorwaarden voldaan was, met name indien er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat het visum op onrechtmatige wijze is verkregen. Een visum wordt in beginsel nietig verklaard door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat nietig worden verklaard; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de nietigverklaring in kennis gesteld.

2. Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat worden ingetrokken; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de intrekking in kennis gesteld.”

Een visum kan dus enkel nietig verklaard worden “indien blijkt dat op het moment van afgifte niet aan de afgiftevoorwaarden voldaan was, met name indien er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat het visum op onrechtmatige wijze is verkregen”.

Dit is in casu geenszins het geval en blijkt evenmin uit de beslissing tot nietigverklaring.

De loutere vaststelling dat hij op het moment van binnenkomst 200 € te weinig op zak heeft en geen kredietkaart bijheeft, laat inderdaad niet toe te besluiten dat hij op het moment van afgifte niet aan de afgiftevoorwaarden voldeed.

Het feit dat verzoeker zijn kredietkaart vergat, dat hij als burgerlijk ingenieur werkt in de Dominicaanse Republiek, dat hij verschillende recente visa heeft in zijn paspoort (Verenigde Staten, Brazilië, Chili, Haïti) impliceren inderdaad het tegendeel.

Er zijn in casu dan ook duidelijk geen “ernstige redenen om aan te nemen dat het visum op onrechtmatige wijze is verkregen”. De bestreden beslissing rept hier overigens niet over.

De omstandigheden in casu konden bijgevolg niet tot nietigverklaring leiden. De beslissing tot nietigverklaring schendt artikel 34, §1 van de Visumcode.

Derde onderdeel

Artikel 34, §2 van de Visumcode betreft de intrekking van een visum kort verblijf.

Een visum kan ingetrokken worden als niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan is.

De beslissing tot nietigverklaring van het visum van verzoeker kan niet rechtmatig genomen worden op grond van artikel 34, §2 van de Visumcode dat de intrekking betreft.

De ambigue verwoording “artikel 34, 1/2”, als rechtsgrond vermeld in de beslissing tot nietigverklaring, laat overigens niet toe om aan de grond van artikel 34, §2 (niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan), de gevolgen van artikel 34, §1 te koppelen (nietigverklaring).

De beslissing tot nietigverklaring schendt artikels 34, §§1 en 2 van de Visumcode.

Vierde onderdeel

In het arrest Koushaki (C- 84/12) van 19.12.2013 heeft het Europees Hof van Justitie benadrukt dat de weigering, nietigverklaring of intrekking van een visum kort verblijf slechts binnen de perken van de Visumcode kan gebeuren.

In dit arrest werd voor recht bepaald dat :

“de bevoegde autoriteiten van een lidstaat, na een onderzoek van een aanvraag voor een eenvormig visum, de afgifte van een dergelijk visum aan een aanvrager alleen kunnen weigeren in de gevallen waarin aan die aanvrager een van de in die bepalingen genoemde gronden voor weigering van een visum kan worden tegengeworpen.”

De parallel wordt getrokken met artikel 34 van de Visumcode betreffende de nietigverklaring en intrekking van een visum in paragrafen 42-44 van het arrest. Dezelfde redenering is hierop dus van toepassing. Een visum kort verblijf kan bijgevolg niet nietig verklaard worden dan voor de redenen opgenomen in artikel 34 van de Visumcode.

Hierboven werd reeds aangetoond dat in casu geen van deze gronden tot nietigverklaring opgenomen in artikel 34 van de Visumcode voorliggen.

In zoverre dat de beslissing tot nietigverklaring een reden tot nietigverklaring toevoegt aan deze opgenomen in artikel 34 van de Visumcode, is dit artikel geschonden, in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie hierboven geciteerd.

Vijfde onderdeel

Artikel 7, §3 van de Schengengrenscore bepaalt dat onderdanen van derde landen bij binnenkomst en uitreis aan een grondige controle worden onderworpen:

“ a) De grondige controles bij binnenkomst behelzen de verificatie van de in artikel 5, lid 1, vermelde voorwaarden voor toegang, alsmede, eventueel, van de verblijfs- en werkvergunningen. In dat verband wordt nauwgezet onderzocht:

[...]

v) of de betrokken onderdaan van een derde land voor de geplande duur en het doel van het voorgenomen verblijf en voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, over voldoende middelen van bestaan beschikt dan wel of hij deze op rechtmatige wijze kan verkrijgen;

[...]”

De Schengengrenscore onderscheidt dus hoe de bestaansmiddelen gecontroleerd worden wanneer een visum aangevraagd wordt (artikel 5, §3) en bij binnenkomst, nadat men reeds in het bezit is van een visum (artikel 7, §3).

In dit laatste geval wordt nagegaan of de derdelander “over voldoende middelen van bestaan beschikt dan wel of hij deze op rechtmatige wijze kan verkrijgen”.

In casu werd vastgesteld dat verzoeker niet over voldoende bestaansmiddelen beschikte bij aankomst. Er kon echter wel vastgesteld worden dat hij deze op rechtmatige wijze kon verkrijgen.

De grenspolitie kon vooreerst constateren dat verzoeker reeds een vlucht geboekt had van België naar Madrid drie dagen later, van Madrid naar Ibiza een week later en van Ibiza terug naar de Dominicaanse Republiek begin april. Verzoeker kon tevens mededelen dat hij in België bij Mevrouw [Z.] zou logeren, in Madrid bij een vriend en in Ibiza bij zijn familie.

Hieruit volgt dat zijn reis naar respectievelijk Madrid, Ibiza en de Dominicaanse Republiek reeds betaald zijn en hij gratis kan overnachten bij familie en vrienden gedurende zijn ganse verblijf in Europa.

Een vriendin van verzoeker in België, Mevrouw [Z.], nam bovendien zelf contact op met de bevoegde politiediensten, vóór de bestreden beslissing genomen werd, en deelde tijdens het telefoongesprek mee dat zij probleemloos het tekort op het moment zelf in de luchthaven kon bijpassen en ze ervoor kon zorgen dat zijn kredietkaart naar België opgestuurd zou worden, wat ondertussen ook gebeurde (zie stukken 3 en 5 t.e.m. 7).

Vóór de bestreden beslissing genomen werd, was men dus op de hoogte van het feit dat verzoeker de nodige bestaansmiddelen "op rechtmatige wijze kan verkrijgen".

Door louter af te gaan op de bestaansmiddelen die verzoeker op zak had, zonder rekening te houden met de rechtmatige wijze waarop deze konden verkregen worden, die spontaan meegedeeld werd door Mevrouw [Z.], schendt de bestreden beslissing artikel 7, §3, a), (v) van de Schengengrenscore.

Zesde onderdeel

De beslissing tot terugdrijving werd genomen op grond van artikel 3, 4° van de wet van 15.12.1980 dat als volgt luidt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

[...]

4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven;"

Terugdrijving is bijgevolg slechts mogelijk wanneer vaststaat dat, enerzijds, verzoeker niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, en anderzijds, hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven.

Zoals onder het eerste middel uiteengezet werd, werden de bevoegde politiediensten, vóór de bestreden beslissingen genomen werd, spontaan op de hoogte gebracht van het feit dat verzoeker de nodige bestaansmiddelen die ontbraken (200€) op wettelijke wijze kon verwerven.

Verzoeker bevond zich dus niet in het geval van artikel 3, 4° van de wet van 15.12.1980. Bijgevolg kon geen beslissing tot terugdrijving op die grond genomen worden.

De beslissing tot terugdrijving schendt artikel 3, 4° van de wet van 15.12.1980.

Zevende onderdeel

Aangezien de aanvraag voor een visum kort verblijf, alsook de toegang tot het Schengengebied, dient nagegaan te worden of de bestreden beslissingen genomen werden in overeenstemming met de algemene rechtsbeginselen in het Unierecht, waaronder het evenredigheidsbeginsel.

Het evenredigheidsbeginsel houdt in dat:

“de regeling passend is en noodzakelijk voor het verwezenlijken van het nagestreefde doel, met dien verstande dat, wanneer een keuze mogelijk is tussen meerdere geschikte maatregelen, die maatregel moet worden gekozen die de minste belasting met zich brengt, en dat de veroorzaakte nadelen niet onevenredig mogen zijn aan het nagestreefde doel.”

Er bestaat in casu een duidelijke onevenredigheid tussen de vaststelling dat verzoeker 200 € te weinig op zak heeft, die op het moment zelf kon bijgepast worden door Mevrouw [Z.], en de genomen beslissingen die als gevolg hebben dat zijn visum nietig verklaard wordt en hij teruggedreven wordt naar de Dominicaanse Republiek en bijgevolg zijn vrienden en familie in Europa niet kan zien.

De beslissing dat zijn visum nietig verklaard wordt en de beslissing om hem terug te drijven zijn inderdaad enorm zwaar, gelet op het feit dat hij naar Europa kwam om zijn vakantiedagen door te brengen met zijn familie en vrienden die ver van hem wonen en die hij dus nauwelijks ziet.

Een reis naar Europa is niet zo vanzelfsprekend en verzoeker had de hele reis zo uitgestippeld dat hij tijdens zijn verblijf in Europe, tijd zou doorbrengen met een vriendin in België, een vriend in Madrid en tenslotte met zijn familie in Ibiza.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat de toegangsvoorwaarde dat men over voldoende bestaansmiddelen beschikt als doel heeft om aan te tonen dat men zijn verblijf, eventuele doorreizen en terugreis naar het land van herkomst kan betalen.

De grenspolitie heeft kunnen vaststellen dat verzoeker reeds een vlucht geboekt had van België naar Madrid drie dagen later, van Madrid naar Ibiza een week later en van Ibiza terug naar de Dominicaanse Republiek begin april. Hij kon tevens meedelen dat hij in België bij Mevrouw [Z.] zou logeren, in Madrid bij een vriend en in Ibiza bij zijn familie.

Hieruit blijkt dat zijn reis naar respectievelijk Madrid, Ibiza en de Dominicaanse Republiek bijgevolg reeds betaald zijn en hij niet dient te betalen voor zijn overnachtingen in België, Madrid en Ibiza.

Mevrouw [Z.] informeerde de grenspolitie daarenboven spontaan, en vóór de bestreden beslissingen genomen werden, dat zij het geld cash kon bijpassen op de luchthaven en er kon voor zorgen dat de kredietkaart van verzoeker zou opgestuurd worden naar België, wat ondertussen ook gebeurd is (zie stukken 3 en 5 t.e.m. 7).

Ondanks het feit dat verzoeker bijgevolg kon aantonen dat hij “op rechtmatige wijze” voldoende bestaansmiddelen kon verkrijgen, conform artikel 7, §3 van de Schengengrenscodex, werd beslist hem terug te drijven naar de Dominicaanse Republiek.

Daarenboven hebben de bevoegde autoriteiten kunnen vaststellen dat verzoeker verschillende andere visa in zijn paspoort heeft, onder meer voor Brazilië, Chili, Haïti, alsook voor de Verenigde Staten van enkele maanden geleden. Dit is eveneens een indicatie dat verzoeker, die overigens burgerlijk ingenieur is in de Dominicaanse Republiek, wel over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Uit het voorgaande volgt dat de bestreden beslissingen kennelijk onevenredig is en bijgevolg het proportionaliteitsbeginsel, als algemeen rechtsbeginsel van het Unierecht, schendt.”

De Raad stelt, wat betreft de eerste bestreden beslissing, vast dat het niet betwist is dat verzoeker op het ogenblik dat hij poogde het grondgebied van de Schengenstaten te betreden niet beschikte over voldoende bestaansmiddelen voor de duur van het voorgenomen verblijf, aangezien hij slechts 385 euro aan baar geld had.

Verzoeker houdt evenwel voor dat het feit dat hij over onvoldoende bestaansmiddelen beschikte op zich niet toelaat om een beslissing tot terughouding te nemen. Hij wijst er in dit verband op dat zowel in artikel 7, § 3 van de Schengengrenscodex als in artikel 3, 4° van de Vreemdelingenwet niet enkel wordt verwezen naar het beschikken over voldoende bestaansmiddelen, doch tevens naar de mogelijkheid om voldoende bestaansmiddelen op rechtmatige wijze te verkrijgen.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een vreemdeling die het Schengengrondgebied wenst te betreden op het ogenblik van de grenscontrole dient te kunnen aantonen dat hij voldoet aan de in de Schengencode en de Vreemdelingenwet gestelde toegangsvoorwaarden en dat niet blijkt dat verzoeker op dat ogenblik in het bezit was van enig stuk waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij de vereiste financiële middelen rechtmatig/wettelijk kon verwerven. Het gegeven dat verzoeker in het bezit was van stukken waaruit kan worden afgeleid dat hij reeds vluchten had geboekt en betaald en dat hij meedeelde gratis bij vrienden en familie te kunnen logeren leidt niet tot het besluit dat de met grenscontrole belaste ambtenaar enig relevant stuk inzake de bestaansmiddelen van verzoeker over het hoofd heeft gezien en onterecht oordeelde dat verzoeker niet beschikte over het door de Spaanse overheden vastgestelde richtbedrag waarover vreemdelingen dienen te beschikken.

Verzoeker stelt daarnaast dat een vriendin de met grenscontrole belaste ambtenaar contacteerde om aan te geven dat zij financieel wou bijspringen en dat zij ervoor zou zorgen dat zijn kredietkaart hem zou worden toegezonden. Ook deze uiteenzetting doet evenwel geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker, op het ogenblik dat de met grenscontrole belaste ambtenaar een controle doorvoerde, niet beschikte over een bewijs van voldoende middelen van bestaan of het bewijs dat hij deze bestaansmiddelen op rechtmatige wijze kon verkrijgen. Het gegeven dat verzoeker nadat was vastgesteld dat hij niet aan de vereiste toegangsvoorwaarden voldeed alsnog poogde om tegemoet te komen aan de vastgestelde tekortkomingen geeft geen aanleiding tot de conclusie dat artikel 7, § 3, a, (v) van de Schengengrenscore of artikel 3,4° van de Vreemdelingenwet werden geschonden.

Daarenboven moet worden gesteld dat het loutere feit dat een persoon bereid te zijn om geldsommen ter beschikking te stellen aan een vreemdeling aan wie de toegang tot het Schengengrondgebied werd geweigerd niet toelaat te besluiten dat deze vreemdeling zelf in de mogelijkheid is om de vereiste bestaansmiddelen rechtmatig/wettelijk te verwerven, zoals bedoeld in de door verzoeker aangehaalde bepalingen.

Verzoeker kan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het gegeven dat uit zijn paspoort blijkt dat hij reeds reizen ondernam naar verschillende landen en dat hij burgerlijk ingenieur is diende te worden afgeleid dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikte. Het feit dat een vreemdeling voorheen reeds reizen ondernam en dat hij een bepaald beroep zou uitoefenen vormt geen bewijs dat hij heden over de vereiste bestaansmiddelen beschikt.

Een schending van artikel 7, § 3, a, (v) van de Schengengrenscore of artikel 3,4° van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

De met grenscontrole belaste ambtenaar kan op het ogenblik dat hij vaststelt dat een vreemdeling niet voldoet aan de vereisten om toegang te krijgen tot het Schengengrondgebied slechts de toegang weigeren. Verzoeker houdt onterecht voor dat in voorliggende zaak meerdere geschikte maatregelen bestonden en dat de met grenscontrole belaste ambtenaar het evenredigheids- of proportionaliteitsbeginsel miskende door de eerste bestreden beslissing te nemen.

Verzoeker voert geen ernstig middel aan met betrekking tot de eerste bestreden beslissing.

Wat betreft de tweede bestreden beslissing dient te worden benadrukt dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet slechts voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Het belang betreft een ontvankelijkheidsvoorwaarde waaraan ook dient voldaan te worden bij een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging (cf. W. WEYMEERSCH, "Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel." in G. DEBERSAQUES, M. VAN DAMME, S. DE CLERCQ en G. LAENEN (eds.), *Rechtsbescherming door de Raad van State 15 jaar procedurele vernieuwing*, Brugge, die Keure, 2004, 161.)

In casu blijkt niet dat verzoeker enig belang heeft bij de schorsing van de tweede bestreden beslissing. De eventuele “*schorsing*” van deze beslissing – een beslissing die bovendien niet kan worden uitgevoerd, zodat niet kan worden ingezien hoe deze kan worden geschorst – doet immers geen afbreuk aan het feit dat hij op basis van de eerste bestreden beslissing kan worden teruggedreven naar zijn land van herkomst en dat hij het visum dat werd vernietigd niet meer kan aanwenden zolang niet is vastgesteld dat de beslissing tot terugnrijving die aan de basis ligt van de beslissing tot vernietiging van het visum zelf niet wordt vernietigd. Er dient dan ook niet verder te worden ingegaan op de aangevoerde schending van de artikelen 32, § 1, a en 34, 1 en 2 van de Visumcode.

Tevens moet, inzake de tweede in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde, worden aangegeven dat verzoeker door te betogen dat de bestreden beslissingen tot gevolg hebben dat hij zijn reisplannen niet kan uitvoeren en zijn vrienden en familie niet kan bezoeken niet aantoont dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen – in de mate dat de tweede bestreden beslissing al kan worden ten uitvoer gelegd – aanleiding geeft tot een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Er blijkt niet dat verzoeker niet op een later tijdstip zijn vrienden en familieleden zou kunnen bezoeken, zeker nu hij voorhoudt indien nodig wel te kunnen voldoen aan de voorwaarden om toegang te krijgen tot het Schengengrondgebied.

Er blijkt niet dat verzoeker enig belang heeft bij de schorsing van de tweede bestreden beslissing en er dient te worden geconcludeerd dat in ieder geval niet is voldaan aan de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, wat volstaat om de vordering af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. R. VAN DAMME,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

G. DE BOECK